

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, Stalna služba u Županji, OIB: 77561654785, po sucu Anici Pastović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dubravke Baotić, Županja, Zagrebačka 9, OIB: 88609600488, zastupan po punomoćniku Gordani Šibenik, odvjetnici u Županji., protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217, (pravni slijednik Volksbank d.d., Varšavska 9, Zagreb), zastupan po punomoćniku Jurici Barbarić, odvjetniku u Vinkovcima, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja s punomoćnikom, a u odsutnosti tuženika, te nakon ročišta na kojem je donesena i objavljena presuda 28. listopada 2026.,

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba točke 6.1. Ugovora o kreditu broj: 217162 od 09.05.2008. godine ovjeren od javnog bilježnika Obrenije Ribarić u Zagrebu, dana 12. 05. 2008. pod brojem OV-6651/2008 zaključenog između tužitelja Dubravke Baotić, Županja, Zagrebačka 9, OIB: 88609600488, kao korisnika kredita i tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 koji je pravni slijednik Volksbank d.d. sadržana u čl. 6. Ugovora o kreditu, koja nosi naziv „NAKNADE“, stavka 6.1. Ugovora a koja glasi: Jednokratno „1,10 % (jedancijeladesetposto) od iznosa kredita, minimalno kn 500,00 (petsto kuna), naplaćuje se prije isplate kredita“, te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba članka 11.2. Prijevremena otplata kredita Ugovora o kreditu broj: 217162 od 09.05.2008. godine ovjeren od javnog bilježnika Obrenije Ribarić u Zagrebu, dana 12. 05. 2008. pod brojem OV-6651/2008, zaključenog između tužitelja Dubravke Baotić, Županja, Zagrebačka 9, OIB: 88609600488, kao korisnika kredita i tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 koji je pravni slijednik Volksbank d.d. kao kreditora koja glasi: „Prijevremena otplata kredita je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima i Odluke o kamatama i naknadama Kreditora“

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217, da tužitelju Dubravki Baotić, Županja, Zagrebačka 9, OIB: 88609600488, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 753,10 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. listopada 2026. dana donošenja prvostupanjske presude pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa Volksbanka d.d., pravnim prednikom tuženika kao kreditorom 12. svibnja 2008. zaključio Ugovor o kreditu broj: 217162, (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) kojim pravni prednik tuženik daje tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti u iznosu od 17.198,50 CHF uz uvjete i na način kako je to ugovorom određeno, s tim da je Ugovorom tipa „uzmi ili ostavi“ u čl. 6. to. 1. ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to u iznosu od 1,10 % od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, a isto tako je u ugovoru o kreditu ugrađena i odredba u čl. 11. toč. 2. o naknadi za prijevremenu otplatu kredita sukladno uvjetima o odluci o kamatama i naknadama kreditora.

1.1. Nadalje tužitelj u tužbi navodi da se o ugovornoj odredbi za „ulaznu naknadu“ i o ugovornoj odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita nije pojedinačno pregovaralo, nego su te odredbe uglavljene u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, te su te odredbe, iako jasne i uočljive, bile unaprijed formulirane od strane banke, jer na njih tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, nisu ugovorene u dobroj vjeri, te one suprotno načelu savjesnosti i poštenja su uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i to neovisno o visini iznosa navedenih naknade, iz razloga što tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita, i iz iznosa naknade za prijevremenu otplatu kredita, a obzirom da se radi o ugovornim odredbama iz ugovora o potrošačkom kreditiranju, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojim ugovornim odredbama se nije pregovaralo, iste su nepoštene i ništetne te ne proizvode pravni učinak.

1.2. Nadalje tužitelj u tužbi navodi da obzirom da je tuženik u Ugovor uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi i nepoštenu odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005, 41/2008, 63/2008, 134/2008, 78/2015, – u daljem tekstu ZOO/05) predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, navodeći da se o ništetnosti ulazne naknade izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. na način da je odbio reviziju banke i potvrdio zaključak niže stupanjskog suda da je sporna odredba o „ulaznoj naknadi“ nepoštena i time ništetna.

1.3. Sukladno svemu gore navedenome tužitelj predlaže sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke, te utvrditi da je ništetna odredba čl. 11. 2. Ugovora o kreditu u kojem je ugovorena naknada u slučaju prijevremene otplate kredita, ujedno je tužitelj zatražio trošak parničnog postupka sa kamatom od donošenja presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti navodeći da je čl. 11. 4. Ugovora o kreditu za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke čime su parnične stranke, ugovorom potvrdile zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika iz čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), radi čega je za suđenje u ovoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu.

2.1. Nadalje očitujući se o tužbi tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor nedostatka pravnog interesa za podnošenje tužbe za utvrđenje navodeći da tužbeni zahtjev tužitelja postavljen je samo na utvrđenje ništetnim odredbi članaka 6.1. i 11. 2. Ugovora o kreditu i to odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za prijevremenu otplatu kredita, zato što bi istu zaštitu mogao ostvariti kondemnatornim tužbenim zahtjevom, u sklopu eventualnog postupka koji bi tužitelj inicirao kondemnatornom tužbom, tužitelj bi mogao ishoditi odluku suda o navodnoj ništetnosti spornih Ugovornih odredbi kao odluku o prethodnom pitanju u sporu u kojem bi odluka o glavnom pitanju zavisila o utvrđenju spornih odredbi ništetnima, a sve u skladu s odredbom članka 187., stavka 3. ZPP-a., pri tome se tuženik poziva na stajalište Vrhovnog suda u odlukama broj Rev 785/1997-2 i Rev 1716/1999-2 i županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ-73/2022-2 od 26. siječnja 2022., te Županijskog suda u Sisku u odluci broj GŽ-2584/2014-3 od 7. lipnja 2017.

2.2. Nadalje tuženik u odgovoru na tužbu navodi da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva, da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredba čl. 6. 1. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,10% jednokratno na iznos odobrenog kredita, te da također, čl. 11.2. Ugovora o kreditu jasno propisuje da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima i Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.

2.3. Također tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornim odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svi ugovori o potrošačkom kreditu koje tuženik sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni su individualnim okolnostima tog korisnika. Stoga, ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju se po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti.

2.4. Nadalje, tuženik u odgovoru na tužbu se poziva Direktivu Vijeća Europske unije 93/13/EEZ – u daljnjem tekstu Direktiva čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo navodeći da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. Direktive propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, što znači da se propisuje tzv. načelo transparentnosti, koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe, što je također sadržano i u članku 83. Zakona o zaštiti potrošača, a tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, pri tome se poziva i na sudsku praksu Županijskog sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine.

2.5. Nadalje, tuženik navodi da nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu, a u konkretnom slučaju iz samog sadržaja Ugovora o kreditu jasno se može zaključiti da se ne radi o prikrivenim odredbama, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima, tako da s obzirom na svojstvo tužitelja kao stranke u postupku, iskaz svjedoka u ovom kontekstu ne može se smatrati vjerodostojnim, pri tome se tuženik poziva na sudsku praksu izraženu u presudi Županijskog suda u Splitu, broj GŽ-1215/2020 od 24. 2. 2021.

2.6. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže sudu da po provedenom postupku odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i obveže tužitelja na plaćanje prouzročenih parničnih troškova tuženiku s kamatom od donošenja presude.

3. Tužitelj u podnesku od 11. rujna 2026. očitujući se na navode iz odgovora na tužbu navodi da su svi navedeni prigovori tuženika pravno i činjenično neosnovani i protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske, u odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, poziva na odredbu čl. 191. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, te na sudsku praksu izraženu u odluci Županijskog suda u Varaždinu, posl. broj: GŽ.-1752/19-3 od 30.ožuka 2020. ukazujući da u ovom slučaju stoga treba primijeniti odredbe čl. 81. st. 2., čl. 82. toč. 19., čl. 83., čl. 87. st. 1. ZZP/03 odnosno čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 41/14, 110/15, 14/19), koji je usklađen i sa direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., dok u ostalom dijelu navedenog podneska ponavlja navode iz tužbe.

4. Tuženik u podnesku od 9. listopada 2026. prigovara načinu na koji je tužitelj odredio vrijednost predmeta spora navodeći da je vrijednost predmeta spora tužitelj u tužbi odredio previsoko, iako je istaknuo isključivo deklaratorni tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita, tako da iako se radi o deklaratornim zahtjevima, njihova se vrijednost u konkretnom slučaju može objektivno izraziti u novčanom iznosu, i to

prema visini naknade za obradu kredita i prijevremenoj otplati, pri tome se tuženik poziva na sudsku praksu izraženu u presudi Županijskog suda u Splitu broj GŽ-1198/2026-3 od 21. svibnja 2026., navodeći da vrijednost predmeta spora iznosi 511,66 eura, što odgovara zbroju iznosa naplaćenih na temelju osporenih ugovornih odredbi, te se ne protivi prijedlogu tužitelja da se provede dokaz njegovim saslušanjem.

5. Proveden je dokaz uvidom u Ugovor o kreditu s stranice 4-10 sudskog spisa, uvidom u tzv. proces obrade kredita s stranice 22-23 sudskog spisa, uvidom u sudsku praksu na koju su se pozvale stranke i saslušanjem tužitelja.

6. Na temelju ovako provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, sud tužbu smatra osnovanom, radi čega je presuđeno kao u izreci.

7. Nesporno je da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita stavljen na raspolaganje novčani iznos od 17.198,50 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunat po srednjem tečaju HNB na dan isplate, da se čl. 6.1. Ugovora korisnik kredita obvezao prije korištenja kredita platiti 1,10 % naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 500,00 kn, te da se čl. 11.2. Ugovora o kreditu obvezao u slučaju prijevremene otplate kredita platiti naknadu kreditoru.

8. Sporno je među parničnim strankama: ugovorena mjesna nadležnost, jesu li ništetni dijelovi Ugovora iz čl. 6.1. i čl. 11.2. i to oni kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, kao i mogućnost prijevremene otplate kredita sukladno uvjetima iz odluke o naknadama i kamatama kreditora.

9. Vezano za prigovor tuženika na označenu vrijednost predmeta spora u tužbi u iznosu od 1.327,23 eura utvrđeno je da se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu tako da temeljem odredbe čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP) je mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio, s tim da temeljem odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a ako je tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka ovlaštenja za zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu brzo i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora.

9.1. Prilikom određivanja vrijednosti spora sud se pored odredaba iz čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 3. ZPP-a rukovodio i odredbom iz čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18, 51/23 dalje ZSP) kojim odredbama je regulirana vrijednost predmeta spora u parnicama radi utvrđenja u iznosu od 1.327,22 eura.

9.2. S obzirom na gore navedeno sud je na ročištu 13. listopada 2026. temeljem odredbe čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 3. ZPP-a vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 1.327,23 eura.

10. U odnosu na sporne činjenice tj. pitanje ništetnosti dijela odredbi iz članka 6.1. i čl. 11.2. Ugovora o kreditu sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 – dalje u tekstu ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tj. na dan 9. svibnja 2008.

11. Temeljem odredbe čl. 3. st. 1. toč. 1. ZZP/07 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti, niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

12. Vezano za Ugovor o kreditu tužitelj u svom iskazu navodi da je kredit trebao za kupovinu osobnog automobila, te da ga je namjenski potrošio

13. S obzirom na gore navedeno proizilazi da tužitelj po Ugovoru jeste potrošač.

14. Istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda od strane tuženika sud ocjenjuje neosnovanim.

15. Nesporno je između parničnih stranaka da je člankom 11.4. Ugovora o kreditu ugovorena nadležnost suda u Zagrebu što je u skladu s odredbom članka 70. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP).

16. Tužitelj je, vezano za ugovorenu nadležnost u slučaju spora u svom iskazu naveo da je kredit sklopio u Zagrebu, te da mu ništa nije rečeno o nadležnosti suda u slučaju spora, čemu je sud poklonio vjeru budući da je navedena odredba unaprijed formulirana od strane tuženika tako da o istom stranke nisu posebno pregovarale, slijedom čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj takve odredbe, zbog čega je onda nužno na odgovarajući način primijeniti odredbu članka 96. st. 1. ZZP/07, a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, a kojom je odredbom propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito, ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

17. Takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba članka 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14, 110/15 i 14/19) koji je usklađen Direktivom Vijeća 93/13/EEZ, od 5. travnja 1993., o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva).

18. Prema članku 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom, ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora.

19. Iz daljnje odredbe članka 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor o tim uvjetima i dalje obvezuje stranke, ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi.

20. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

21. Obzirom da po ocjeni ovog suda o odredbi članka 11.4. predmetnog Ugovora o kreditu, kao odredbi unaprijed formuliranog ugovora, stranke nisu posebno pregovarale, slijedom čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj takve odredbe, nesporno je da je tužitelj imao prebivalište u Županji (što je vidljivo i iz samog Ugovora o kreditu), što je na području Općinskog suda u Vinkovcima, Stalne službe u Županji.

22. Ovaj spor pokrenut je kao spor u vezi s odredbama ugovora o kreditu, radi ništetnosti ugovornih odredbi, a ne radi ostvarivanja tuženikovih prava iz ugovora pred sudom.

23. Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15 i 52/16; dalje: ZPK) uređuju se ugovori o potrošačkom kreditu, informacije i prava o ugovoru o kreditu, pristup bazi podataka, nadzor i zaštita prava potrošača, a u kojima kao korisnik kredita nastupa potrošač koji uzima kredit pod uvjetima i u svrhu koju određuje taj Zakon. Navedenim zakonom određena je i nadležnost sudova, pa je tako člankom 19.I. stavkom 1. propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište.

24. Slijedom navedenoga u predmetnom parničnom postupku za određivanje mjesne nadležnosti primjenjuje Zakon o potrošačkom kreditiranju, točnije odredba članka 19.I. stavka 1. toga Zakona.

25. Odredbom članka 19.I stavka 1. ZPK-u propisano je da u sporovima koji nastaju u vezi s Ugovorom o kreditu, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudom države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište (stajalište izraženo u rješenju Vrhovnog suda RH poslovni broj Gr1-143/2019-2 od 11. prosinca 2019.) prema kojem tuženik, kao financijski jača strana u postupku koja je sačinila ugovor o kreditu na način da nije omogućila tužitelju pojedinačno pregovaranje o mjesnoj nadležnosti u slučaju spora, činio sve kako bi ograničio pravo tužitelja kao potrošača na upuštanje u sudski postupak i sudjelovanje u tom postupku.

26. Radi navedenoga, kada je tužitelj, kao mjesno nadležnom sudu za spor u vezi s ugovorom o kreditu, tužbu podnio Općinskom sudu u Vinkovcima, Stalnoj službi u Županji kao sudu prebivališta potrošača, postupljeno je sukladno odredbi članka 19.I. stavka 1. ZPK (ovakav stav zauzet je u odluci Županijskog suda u Zagrebu, poslovni

broj 72 GŽ-2018/21-2 od 15. ožujka 2022.), pa je imajući u vidu sve navedeno valjalo odlučiti kao u točki I. izreke rješenja.

27. Upravo iz tog razloga odbijen je kao neosnovan istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda od strane tuženika i odlučeno je kao u točki I. izreke ovog rješenja.

28. Radi izloženog riješeno je kao u točki I. izreke rješenja.

29. Člankom 74. ZZP/07 propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, odredbu o nominalnoj godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja nominalna kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o efektivnoj kamatnoj stopi, odredbu o pretpostavkama pod kojima efektivna kamatna stopa na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, kao i kamate i ostale troškove koje potrošač mora platiti kako bi otplatio zajam te, ako je moguće, ukupan iznos tih uplata, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, nominalni godišnji kamatna stopa za zajam i nominalni godišnji kamatna stopa za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

30. Člankom 96. st. 1. ZZP/07 propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

31. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, kao i o naknadi u slučaju prijevremene otplate kredita. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,10% iznosa kredita, te naknadu u slučaju prijevremene otplate kredita prema aktima kreditora.

32. Tužitelj vezano za informiranost o uvjetima Ugovora o kreditu u svom iskazu navodi da je predmetni kredita trebala radi kupovine osobnog automobila, a radi

kupovine osobnog automobila je otišla u auto kuću u Zagrebu gdje je i ranije kupila osobni automobil s namjernom da kupi automobil po tzv. formuli novo za staro uz nadoplatu, gdje je pronašla odgovarajući osobni automobil, međutim za nadoplatu nije imala novaca, radi čega su je iz auto kuće uputili da ode u Volksbanku u Zagrebu, uz obrazloženje da oni imaju poslovnu suradnju sa tom bankom vezano za potrošačke kredite za kupovinu osobnih automobila, što je istog dana učinila, te je u banci rekla koji iznos novca treba, na što joj je ponuđen ugovor o kreditu sa uvjetima koji su sadržani u predmetnom ugovoru, te je shvatila da on o uvjetima kredita ne mogu pregovarati jer se kredit nudi po principu "uzmi ili ostavi", a u banci joj je obrazloženo da je riječ o povoljnom kreditu, za nju kao potrošača, u što je ona povjerovala, pročitala ugovor shvatila da su u ugovoru navedene naknade koje su predmet ovog spora, međutim nije joj objašnjeno koliko će te naknade iznositi, niti na koji način je definiran iznos naknade.

33. Nadalje tužitelj u svom iskazu naveo da je radi potvrde predmetnog kredita išao kod javnog bilježnik koji joj također nije nešto posebno tumačio o predmetnim naknadama, nakon čega je odobreni kredit isplaćen na račun auto kuće u kojoj je kupljen automobil, ali je kredit umanjen za iznos naknade za obradu kredita, što ja tek kasnije shvatio.

34. Nadalje tužitelj u svom iskazu navodi da je kupljeni automobil koristio isključivo za potrebe svoje obitelji, te da nikada nije imao registriranu neku djelatnost, a njegov bračni drug imao registriranu djelatnost u vidu pravne osobe i to d.o.o., ali kupljeno vozilo nije koristio za potrebe svoje djelatnosti, jer je ta pravna osoba imala svoja vozila, kako teretna, tako i putnička.

35. Na pitanje svog punomoćnika, tužitelj je naveo da je predmetni kredit bio tipski čiji sadržaj je prednik tuženika unaprijed pripremio, te da je nakon otplate kredita i što je bilo tijekom 2013. godine otišao u poslovnicu Sberbanke u Vinkovcima, jer je u međuvremenu Volksbanka prestala postojati, a preuzela ju je Sberbanka, tada mu je rečeno da pored toga što je otplatio kredit, mora isplatiti 2.100,00 kn na ime zatvaranja kredita, što je s teškom voljom platio, ali je htio da se "riješi tog kredita", ni tada mu nije objašnjeno ništa o troškovima zatvaranja kredita, npr. od čega se oni sastoje, na koji način se definiraju i sl.

36. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

37. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

38. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati.

39. Sud je poklonio vjeru iskazu tužitelja (što tuženik niti ne spori) da mu je predmetna naknada za obradu kredita naplaćena od kredita koji mu je odobren budući da je i čl. 6. 1. Ugovora ugovoreno da se predmetna naknada naplaćuje neposredno prije isplate kredita.

40. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 6.1. Ugovora platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 6.1. Ugovora o kreditu, primjenom članka 96. stavak 1. ZZP/07, te ništetna u smislu članka 102. stavak 1. ZZP/07.

41. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, budući da je ponašanje tuženika rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama stranaka budući da je tužitelj platio predmetnu naknadu u iznosu od 1,10% a da pritom nije na jasan način obrazloženo koliko troškovi kredita iznose, te proizilazi da tužitelj ima pravni interes temeljem odredbe čl. 187. ZPP-a tražiti da se predmetna odredba utvrdi ništetnom iako ne potražuje isplatu novčanog iznosa kojeg mu je tuženik po toj osnovi naplatio.

42. Nadalje slijedom svega gore navedenog proizlazi da je ništetna i odredba iz čl. 11.2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da je moguća prijevremena otplata kredita sukladno uvjetima i odlukama o kamatama i naknadama kreditora temeljem čega je tužitelj nakon otplate kredita na traženje tuženika, isplatio tuženiku 2.100,00 kn, što je također izazvalo neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja, jer mu nije uopće obrazloženo koji su nastali troškovi zbog prijevremene otplate kredita, a pored navedenog iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit otplaćivan putem trajnog naloga kroz 5 godina koliko je iznosio ugovoreni rok, što znači da u ovom slučaju kredit nije niti prijevremeno otplaćen.

43. Radi svega gore navedenog stav je suda da je također ništetna i odredba Ugovora o kreditu iz čl. 11.2. o naknadi za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 96. stavak 1. ZZP/07, te ništetna u smislu odredbe čl. 102. st. 1 ZZP/07, te je stav suda da tužitelj ima pravni interes temeljem odredbe čl. 187. ZPP slijedom čega je ista i ništetna tražiti da se predmetna odredba utvrdi ništetnom iako ne potražuje isplatu novčanog iznosa kojeg mu je tuženik po toj osnovi naplatio.

44. Radi izloženog presuđeno je kao u izreci.

45. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23) i to za sastav tužbe (Tbr. 7/1-100 bodova), sastav podneska od 11. rujna 2026. u kojem se očitovao na odgovor na tužbu (Tbr. 8/1-100 bodova), zastupanja na ročištu od 13.

listopada 2026. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari (Tbr. 9/1-100 bodova) i trošak pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude (Tbr. 9/5-50 bodova), tako da ukupno dosuđen trošak iznosi 700,00 eura.

45.1. Nadalje tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u zatraženom iznosu od 26,55 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 eura, što daje ukupni parnični trošak u iznosu od 753,10 eura.

45.2. Temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a tužitelju je na dosuđeni parnični trošak dosuđena i zatezna kamata od dana donošenja odluke s obzirom da je tužitelj postavio zahtjev za naknadom ovog troška.

46. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci.

U Županji, 28. listopada 2026

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja i presude dopuštena je žalba nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana, od dana primitka iste.

Žalba se predaje putem ovog suda pisana u tri primjerka.

Obavijest:

1. Gordana Šibenik, odvjetnica u Županji,
2. Jurica Barbarić, odvjetnik u Vinkovcima.

Broj zapisa: **9-3088f-51da9**

Kontrolni broj: **01b55-14746-ee7bd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.